

NEAL SHUSTERMAN & JARROD SHUSTERMAN

Vertaling Lydia Meeder

Oorspronkelijke titel: *Dry*

Tekst © 2018 Neal Shusterman en Jarrod Shusterman

Deze vertaling van *Dry* is gepubliceerd door Baeckens Books in overeenkomst met Simon & Schuster.

Dit is een fictief verhaal. Referenties naar historische gebeurtenissen, bestaande personen of echte plaatsen zijn fictief gebruikt. Andere namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen komen voort uit de fantasie van de auteurs. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, plaatsen of gebeurtenissen berust op louter toeval.

Voor de Nederlandse editie:

© 2019, Baeckens Books nv

Uitgegeven onder Fantoom, een imprint van Baeckens Books

Verkoop en vertegenwoordiging België: Baeckens Books

Verkoop en vertegenwoordiging Nederland: Uitgeverij Fantoom Nederland

Tekst: Neal Shusterman en Jarrod Shusterman

Vertaling: Lydia Meeder

Cover: © Jay Shaw, 2018

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en / of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dutch language copyright © 2019 by Baeckens Books nv

Original English language edition copyright © 2018 by Neal Shusterman and Jarrod Shusterman

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

www.baeckensbooks.be

www.fantoom.nl

ISBN 978 90 5924 667 6

NUR 284/285

D/2019/6186/55

*Dit boek is opgedragen aan iedereen die strijdt tegen de
klimaatverandering en haar rampzalige gevolgen.*

DEEL EEN

TAP-TOE

DAG EEN
ZATERDAG 4 JUNI

1) Alyssa

De keukenkraan maakt de bizarste geluiden.

Hij hoest en piept alsof hij astma heeft. Hij rochelt als iemand die dreigt te verdrinken. Hij sputtert nog een keertje en valt dan stil. Onze hond, Kingston, spitst zijn oren en wacht op een afstandje van de gootsteen of de leidingen misschien weer tot leven komen, maar helaas.

Mijn moeder blijft peinzend staan, met Kingstons drinkbak nog altijd onder de kraan. Dan duwt ze de hendel omlaag en zegt: 'Alyssa, ga je vader even halen.'

Sinds mijn vader op eigen houtje de keuken heeft verbouwd, verkeert hij in de waan dat hij professioneel loodgieter is. En elektricien. *Waarom zou ik me laten afzetten door een aannemer als ik het gewoon zelf kan?* zei hij, om vervolgens de daad bij het woord te voegen. Vanaf dat moment is het een en al ellende met het water en de stroom.

Hij is in de garage aan de auto aan het sleutelen, samen met oom Basil – die geregeld bij ons bivakkeert nu zijn amandekwekerij in Modesto failliet is verklaard. Oom Basil heet eigen-

lijk Herb; mijn broertje en ik legden het verband met *herbivoor* en begonnen hem naar allerlei tuinkruiden te vernoemen: oom Dille, oom Tijm, oom Koriander en – gedurende een fase die onze ouders liever vergeten – oom Cannabis. Uiteindelijk bleef Basil hangen.

‘Pap!’ roep ik de garage in. ‘Keukencomplicaties.’

Zijn voeten steken onder de Toyota Camry uit als die van de boze heks onder het huis in *De tovenaar van Oz*. Oom Basil wordt verhuld door een wervelwind van damp uit zijn e-sigaret.

‘Moet het per se nu?’ vraagt mijn vader van onder de auto.

Ik heb zo’n gevoel dat het niet kan wachten. ‘Ik geloof het wel,’ zeg ik tegen hem.

Hij komt tevoorschijn en sjokt met een diepe zucht naar de keuken.

Inmiddels is mijn moeder daar niet meer. Ze staat nu in de deuropening van de woonkamer. Roerloos, met de lege drinkbak van de hond nog steeds in haar linkerhand. Ik weet nog niet waarom, maar er loopt een rilling over mijn rug.

‘Wat is er zo dringend dat je me weg laat sleuren van mijn –’

‘Sst!’ sist mam. Dat doet ze maar zelden tegen hem. Garrett en mij legt ze constant het zwijgen op, maar bij elkaar doen mijn ouders dat nooit. Het is een ongeschreven wet.

Haar blik is strak op de tv gericht, waar een nieuwslezer zit te zwetsen over de ‘toevoercrisis’. Zo zijn de media het gaan noemen, omdat mensen het woord ‘droogte’ beu werden. Ongeveer zoals ‘opwarming van de aarde’ vervangen werd door

‘klimaatverandering’ en ‘oorlog’ door ‘conflict’. Voor dit volgende stadium in ons waterleed hebben ze blijkbaar weer een nieuwe kreet bedacht: ze noemen het de ‘Tap-Toe’.

Oom Basil duikt net lang genoeg op uit zijn dampwolk om te vragen: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Arizona en Nevada trekken zich terug uit het steunprogramma,’ vertelt mam hem. ‘Ze hebben alle damsluizen gesloten omdat ze het water zelf nodig hebben.’

Wat betekent dat de Coloradorivier niet meer naar Californië door zal stromen.

Oom Basil moet het even laten bezinken. Dan dringt het door. ‘Ze snijden ons af van de rivier!’ roept hij. ‘Dat kunnen ze toch niet maken?’

Mijn vader trekt een wenkbrauw op. ‘Blijkbaar wel.’

Opeens verschijnt de gouverneur in beeld. Er is een persconferentie aan de gang; hij spreekt een verzameling opgefokte reporters toe.

‘Dit is een vervelende, maar niet geheel onverwachte ontwikkeling,’ zegt hij. ‘Er wordt met man en macht gezocht naar uitwijkmogelijkheden bij alternatieve maatschappijen.’

‘Waar heeft hij het nou over?’ bromt oom Basil.

‘Sst!’ doen mam en ik tegelijk.

‘Als voorzorgsmaatregel worden alle middelen van zowel de provinciale als gemeentelijke districten in Zuid-Californië tijdelijk gereserveerd voor de vitale diensten. Dames en heren, het is van het allergrootste belang dat we de kalmte bewaren. Ik wil onze inwoners graag persoonlijk verzekeren dat dit slechts

een tijdelijke ingreep betreft en dat er geen reden is tot ongerustheid.'

De reporters beginnen hem met vragen te bestoken, maar hij maakt zich uit de voeten zonder er ook maar een te beantwoorden.

'Het lijkt erop dat niet alleen Kingstons waterbak is drooggevallen,' merkt oom Basil op. 'Wij zullen straks ook uit de wc moeten drinken.'

Mijn jongere broer, Garrett, die op de bank zit te wachten tot de normale programma's weer beginnen, trekt een vies gezicht, en oom Basil schiet in de lach.

'Tja,' zegt pap weifelend tegen mam, 'in elk geval is het leidingprobleem dit keer niet mijn schuld.'

Ik loop de keuken in om zelf de kraan nog eens te proberen – alsof ik een wonder zou kunnen verrichten. Niks. Nog geen druppeltje. Het systeem heeft een hartstilstand gekregen en laat zich niet meer reanimeren. Ik registreer het tijdstip van overlijden, net als op de spoedeisende hulp: 13.32 uur, 4 juni.

Iedereen zal zich later nog herinneren waar hij was toen de kranen droogvielen, bedenk ik. Zoals wanneer er een president wordt vermoord.

Achter me opent Garrett de koelkast en pakt een fles Glacier Freeze Gatorade. Hij begint er gulzig van te drinken, tot ik hem bij de derde slok tegenhoud.

'Zet terug,' zeg ik tegen hem. 'We moeten wat voor later bewaren.'

‘Maar ik heb nú dorst,’ mekkert hij. Hij is tien – zes jaar jonger dan ik. Tienjarigen hebben moeite met het uitstellen van behoeftebevrediging.

De fles is sowieso bijna leeg, dus ik laat hem verder maar. Ik inventariseer wat er nog in de koelkast staat. Twee biertjes. Drie halve liters Gatorade, een jumbopak melk met nog maar een bodempje erin, en wat restjes.

Ken je dat, dat je soms niet beseft hoe uitgedroogd je bent, tot je dat eerste slokje neemt? De aanblik van de koelkast heeft opeens datzelfde effect op me.

Het heeft veel weg van een onheilsvoorspelling.

Ik hoor mensen op straat. We kennen de meeste buurtbewoners, lopen ze af en toe tegen het lijf. Normaal komen ze alleen tegelijk hun huis uit op Onafhankelijkheidsdag, of wanneer er een aardbeving is.

Mijn ouders, Garrett en ik worden naar het geluid toe getrokken. Buiten kijkt iedereen vertwijfeld van de een naar de ander, hopen op advies of tenminste de bevestiging dat dit daadwerkelijk gebeurt. Jeannette en Stu Leeson van de overkant, de Malecki’s met hun pasgeboren baby, en meneer Burnside, die al zolang ik me herinner zeventig is. Wie zich zoals verwacht niet laten zien, zijn de teruggetrokken McCrackens van hiernaast – die hebben zich na het horen van het nieuws waarschijnlijk gebarricadeerd in hun voorstedelijke fort.

We staan daar maar te staan, met onze handen in onze zakken, direct oogcontact vermijdend, zoals mijn klasgenoten op het schoolfeest.

‘Oké,’ zegt mijn vader uiteindelijk, ‘wie van jullie heeft Arizona en Nevada tegen de schenen geschopt?’

Iedereen grinnikt. Niet omdat het zo grappig is, maar omdat het de spanning een beetje uit de lucht haalt.

Meneer Burnside trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ik wil het jullie niet inwrijven, hoor, maar ik zei toch al dat ze het laatste bodempje van de Coloradorivier zouden inpikken? We hadden onszelf nooit zo afhankelijk moeten maken van die ene rivier.’

Tot voor kort hield vrijwel niemand zich ermee bezig waar ons water vandaan kwam. Het was er gewoon altijd. Maar toen de Central Valley droog begon te vallen en de prijzen van groente en fruit de pan uit rezen, kregen mensen er ineens wel belangstelling voor. In elk geval genoeg voor wat burgerinitiatieven en wetswijzigingen. De meeste leverden weinig op, maar ze gaven ons de illusie dat er iets werd ondernomen. Zoals de Verordening Onbezonnen Gebruik, waarmee het verboden werd om met waterballonnen te gooien.

‘Las Vegas heeft nog water,’ merkt iemand op.

Onze buurman, Stu, schudt zijn hoofd. ‘Klopt – maar ik heb net geprobeerd daar een hotel te boeken. Een miljoen kamers, en er is er geen een meer vrij.’

Meneer Burnside laat een spottend lachje horen, alsof hij zich verkneukelt om Stu’s pech. ‘Feitelijk slechts 124.000 kamers. Blijkbaar ben je niet de enige geweest met dat idee.’

‘Ha! Denk je de files eens in, met al het verkeer dat die kant op trekt,’ zegt mijn moeder op zurige toon. ‘Daar zou ik niet tussen willen staan!’

Ik doe ook een duit in het zakje. ‘Als ze het water reserveren voor de “vitale diensten” is er dus nog wat over. Iemand zou ze voor de rechter moeten slepen om ze een deel ervan vrij te laten geven. Dat elke buurt dagelijks een bepaalde hoeveelheid krijgt. Zoiets als een estafette-stroomonderbreking.

Mijn ouders zijn geïmponeerd door de suggestie. De anderen nemen me tot mijn frustratie op met een is-ze-niet-schat-tig-uitdrukking op hun gezicht.

Pap en mam zijn ervan overtuigd dat ik later advocaat word. Dat zou best kunnen, maar als het ooit zover komt, zal het volgens mij alleen maar een middel zijn om mijn doel te bereiken – al is het me nog een raadsel wat dat doel dan zou zijn.

Sowieso hebben we daar nu niks aan – en hoewel ik een aanklacht geen slecht idee vind, vermoed ik dat er bij de hoge piefen te veel eigenbelang meespeelt om er iets mee te kunnen bereiken. En wie weet, misschien is er gewoon echt niet genoeg water over om met ons te delen.

Er klinkt een melding van een binnenkomend berichtje. Jeannette kijkt op haar telefoon. ‘Fijn. Nu is mijn familie in Ohio er ook achter. Alsof ik hun stress er nog bij kan hebben.’

‘Antwoord maar: “stuur water”,’ grapt mijn vader.

‘We slaan ons er wel doorheen,’ zegt mijn moeder sussend. Als klinisch psycholoog is het haar tweede natuur om mensen gerust te stellen.

Garrett, die er al de hele tijd zwijgend bij staat, brengt de Gatorade-fles naar zijn mond... en iedereen stopt abrupt met praten. Onwillekeurig. Het is bijna alsof hun verstand even

hapert, terwijl ze toekijken hoe mijn broer het dorstlessende blauwe vocht in zijn keel giet.

Uiteindelijk verbreekt meneer Burnside de stilte. ‘We spreken elkaar nog.’ Met die woorden sluit hij de korte vergadering. Terwijl iedereen afscheid neemt en weer naar binnen gaat, zie ik nog heel wat blikken steels naar Garretts lege Gatorade-fles glijden.

‘Op naar de groothandel!’ zegt oom Basil die middag tegen vijven. ‘Wie gaat er mee naar Costco?’

‘Mag ik dan een hotdog?’ vraagt Garrett, die weet dat oom Basils eventuele nee altijd op een ja uitdraait. Onze oom heeft een ruggengraat van rubber.

‘Hotdogs zijn nu niet echt een prioriteit,’ zeg ik tegen hem. Hij sputtert niet eens tegen. Hij begrijpt best waarom we erheen gaan – hij is niet dom. En hij weet dat hij toch wel een hotdog krijgt.

We klauteren de cabine van oom Basils 4 x 4-pick-up in, die hoger op zijn wielen staat dan verantwoord is voor een man van zijn leeftijd.

‘Mam zei dat er nog een paar flessen water in de garage staan,’ zegt Garrett.

‘We hebben er veel meer nodig dan een paar.’ Vlug maak ik een rekensommetje. Ik heb die flessen ook gezien. Negen halve liters. Voor vijf personen. Daar redden we het vandaag niet eens meer mee.

Terwijl we vanuit onze buurt de hoofdstraat op rijden, zegt

oom Basil: ‘De provincie zal de boel binnen een dag of wat wel weer aan de praat hebben. Een krat of twee moet genoeg zijn.’

‘En Gatorade!’ roept Garrett. ‘Laten we de Gatorade niet vergeten! Dat zit boordevol elektrolyten.’ Mijn broertje heeft geen flauw benul wat elektrolyten zijn; hij praat de reclame na.

‘Bekijk het positief,’ zegt oom Basil. ‘Jullie hoeven voorlopig vast niet naar school.’ De Californische versie van ijsvrij.

Ik ben de dagen aan het aftellen tot de zomervakantie. Nog maar twee weken nu. Maar mijn school kennende, verzinnen ze wel een list om ons de gemiste lessen in te laten halen.

Op het parkeerterrein van Costco krioelt het van de auto’s. Het lijkt erop dat de hele wijk op hetzelfde idee is gekomen. Langzaam rondjes rijdend speuren we naar een vrij plekje. Uiteindelijk haalt oom Basil zijn klantenpas tevoorschijn en geeft hem aan mij.

‘Ga maar vast naar binnen. Ik kom achter jullie aan zodra ik de wagen kwijt kan.’

Ik vraag me af hoe hij dan zonder pasje binnen wil komen, maar ja, oom Basil heeft overal wel een trucje voor.

Garrett en ik springen de cabine uit en voegen ons bij de horde die naar de ingang stroomt. In de winkel is het minstens zo erg als op Black Friday, maar vandaag zijn de klanten niet uit op televisies of games. De boodschappenkarren voor de kassa’s liggen vol met blikvoer, toiletartikelen – en vooral met water. De eerste levensbehoeften.

Er hangt een vreemde sfeer. Ik weet niet precies wat het is,

maar het zweeft als een geur om ons heen. Het zit in de opgejaagdheid van de mensen in de rij. In de manier waarop ze hun kar besturen – bijna als een stormram om door de massa te komen. Onder het dunne laagje beleefdheid zindert een soort primitieve vijandigheid. En dat laagje begint al barstjes te vertonen.

‘Wat een rotkar is dit,’ zegt Garrett. Hij heeft gelijk. Een van de wielen is verbogen, dus je krijgt hem alleen vooruit door hem op de andere drie te laten steunen. Ik kijk achterom naar de ingang. Toen ik deze kar net pakte, waren er nog maar een paar over. Nu zijn ze vast allemaal weg.

‘We zullen het ermee moeten doen,’ zeg ik tegen hem.

We wurmen ons door het gedrang naar de hoek links achterin, waar het water staat. Onderweg vangen we flarden van gesprekken op.

‘De rampenbestrijdingsdienst van FEMA is al overbelast door orkaan Noah,’ zegt een vrouw tegen een andere. ‘Hoe kunnen ze ons dan ook nog helpen?’

‘Het is toch niet onze schuld! De landbouw slokt tachtig procent van het water op!’

‘Als de overheid nou eens meer tijd stak in het vinden van nieuwe bronnen in plaats van ons te beboeten voor het vullen van ons zwembad,’ zegt iemand, ‘zouden we nu niet zulke toestanden hebben.’

Garrett draait zich naar mij toe. ‘Mijn vriend Jason heeft een gigantisch aquarium in de woonkamer, en die heeft geen boete gekregen.’

‘Dat ligt anders,’ leg ik hem uit. ‘Vissen worden als huisdiereen gezien.’

‘Maar er moet wel een hoop water in.’

‘Ga dat dan opdrinken,’ kap ik hem af. Ik heb geen tijd om me met andermans problemen bezig te houden. We hebben zelf genoeg zorgen. Al ben ik kennelijk de enige die dat doorheeft, want Garrett is er al tussenuit geknepen, op jacht naar gratis lekkernijen.

Doordat het verbogen wiel als een roer werkt, helt de kar steeds naar links. Ik moet met mijn hele gewicht op de rechterkant leunen om hem op koers te houden.

Hoe verder achterin, hoe drukker het wordt. Eenmaal in het laatste gangpad, waar normaal het water staat, ontdek ik dat ik te laat ben. De pallets zijn allemaal leeg.

Achteraf gezien hadden we zodra er niks meer uit de kraan kwam hierheen moeten gaan. Maar bij een heftige gebeurtenis duurt het altijd even om in actie te komen. Ontkenning kun je het niet echt noemen, en het is ook geen shock, maar meer een soort mentale vrije val. Het kost je zo veel moeite om het te bevatten, dat je pas begrijpt wat je moet doen als je kans is verkeken. Ik denk aan al die mensen in Savannah op het moment dat orkaan Noah plotseling van richting veranderde en recht op ze af kwam denderen, in plaats van zoals voorspeld terug te drijven naar zee. Hoelang zaten zij met een holle blik naar het nieuws te staren voordat ze hun spullen pakten en op de vlucht sloegen? Ik kan je precies vertellen hoelang. Drieënhalf uur.

Achter me proberen klanten die de lege pallets nog niet kun-

nen zien verder naar voren te dringen. Uiteindelijk zal er wel een medewerker zo helder zijn om een bordje met WATER UITVERKOCHT bij de ingang neer te zetten, maar tot het zover is, zullen ze blijven binnendrommen, zich naar achteren knokken en daar een verstikkende kluwen vormen, als de moshpit bij een concert.

In een impuls manoeuvreer ik de kar het zijpad in, naar de schappen met blikjes frisdrank, die ook al op beginnen te raken. Maar ik ben niet uit op frisdrank. Ik speur de rekken af en zie een enkele krat water die iemand hier misschien gisteren heeft achtergelaten toen het nog niet zo'n waardevol product was.

Net wanneer ik mijn hand ernaar uitsteek, wordt hij weggegrist. Een magere vrouw met een haakneus plant hem als een kroon boven op de voedselblikjes in haar kar.

'Sorry hoor, maar wij waren hier eerst,' zegt ze. En dan stapt haar dochter naar voren – een meisje dat ik herken van voetbal – Hali Hartling. Ze is irritant populair en ziet zichzelf als een veel betere speelster dan ze feitelijk is. De ene helft van de meiden op school wil net zo zijn als zij en de andere helft haat haar omdat ze weten dat ze nooit aan haar zullen kunnen tippen. Zelf heb ik me er gewoon bij neergelegd dat ze er is. Het is zonde van mijn energie om me druk te maken om haar.

Normaal gesproken spat het zelfvertrouwen van haar af, maar nu durft ze me niet eens aan te kijken – want ze weet net zo goed als haar moeder dat ik eerder bij dat water was. Terwijl mevrouw Hartling hun kar wegtrekt, buigt Hali zich naar me

toe. ‘Het spijt me, Morrow,’ zegt ze gemeend. Net als bij voetbal spreekt ze me aan met mijn achternaam.

‘Heb ik vorige week bij de training mijn water niet met jou gedeeld?’ vraag ik fel. ‘Misschien kun je nu iets terugdoen en die flessen met mij delen.’

Ze kijkt achterom naar haar moeder, die al halverwege het pad is, en haalt dan haar schouders naar me op. ‘Sorry, ze verkopen ze hier niet per stuk. Alleen per krat.’ Ze begint te blozen en beent weg voordat ze knalrood wordt.

Ik neem de winkel in me op. Er komen nog steeds massa’s mensen binnen en de schappen worden in alarmerend tempo leeggegraaid. Zelfs de blikjes frisdrank zijn nu allemaal verdwenen. Stom! Ik had er meteen een paar moeten pakken. Ik haast me terug naar mijn kar voordat iemand anders hem kan inpikken. Oom Basil is nergens te bekennen en Garrett staat zich waarschijnlijk ergens vol te proppen met vette troep. De Gatorade die hij wilde is ook helemaal op.

Uiteindelijk krijg ik mijn broertje in het vizier. Hij staat met zijn smoel vol pizzasaus in een van de diepvriespaden. Met zijn mouw veegt hij vlug de smurrie weg, want hij weet dat ik commentaar zal leveren. Maar hij komt ermee weg – want opeens wordt mijn blik ergens naartoe getrokken. Net voorbij de diepvriesgroenten staat een kast stampvol ijsblokjes. Enorme zakken vol. Niet te geloven dat mensen zo’n tunnelvisie hebben dat ze daar niet aan gedacht hebben! Of misschien hebben ze dat wel, maar willen ze niet erkennen dat ze zó wanhopig zijn. Ik loop erheen, open de deur en steek mijn arm naar binnen.

‘Wat doe je? We hebben water nodig, geen ijsblokjes.’

‘Ijs is water, Einstein,’ snauw ik tegen hem. Ik trek een zak uit de kast en merk dat die veel meer weegt dan ik dacht.

‘Help eens!’ Samen hijsen we de ene na de andere zak in onze kar, tot we er amper meer overheen kunnen kijken. Inmiddels hebben ook anderen door waarmee we bezig zijn; ze verdringen zich voor de kast en beginnen hem verder leeg te halen.

De kar is nu idioot zwaar. We krijgen hem amper meer in beweging. Het verbogen wiel schraapt over de betonnen vloer terwijl we voortploeteren.

‘Zo, dat is een flinke lading,’ klinkt het achter ons. We kijken om en zien een man in een net pak.

Hij glimlacht. ‘Volgens mij kunnen jullie wel wat spierballen gebruiken.’ Zonder onze reactie af te wachten sluit hij zijn handen om de stang van de kar. Hij duwt hem veel soepeler voor zich uit dan het ons lukte.

‘Het is hier vandaag een gekkenhuis,’ zegt hij joviaal. ‘Zal overal wel zo zijn.’

‘Bedankt voor de hulp,’ zeg ik tegen hem.

‘Graag gedaan, hoor. We moeten elkaar een beetje steunen, toch?’

Hij glimlacht weer, en ik lach terug. Het is fijn om te merken dat er ook mensen zijn die zich in tijden van nood van hun beste kant laten zien.

Stapje voor stapje, met korte maar ferme rukken, bereiken we de kronkelende rijen voor de kassa’s.

‘Nou, ik hoef vandaag niet meer naar de sportschool,’ zegt de man grinnikend.

Voor wat hoort wat, denk ik, en ik knik naar onze kar. ‘U mag er ook wel een zak voor uzelf uit pakken, hoor.’

Zijn glimlach hapert geen seconde. ‘Ik heb een nog veel beter idee,’ zegt hij. ‘Jij mag er ook wel een zak voor jezelf uit pakken, dan hou ik de rest.’

Heel even denk ik dat hij een grapje maakt, maar dan besef ik dat hij het serieus meent. ‘Pardon?’

Hij slaakt een gekunstelde zucht. ‘Je hebt gelijk, dat zou niet helemaal eerlijk zijn. Weet je wat, als we nou eens delen? Al-lebei de helft.’

Hij zegt het alsof hij een royaal gebaar maakt. Alsof het ijs van hem is. Hij glimlacht nog steeds, maar hij heeft een griezelige blik in zijn ogen.

‘Het is een meer dan redelijk aanbod,’ zegt hij. Ik begin me af te vragen wat voor werk hij doet, of het bij zijn vak hoort om mensen voor te liegen dat ze niet worden voorgelogen. Mij leidt hij niet om de tuin – maar hij heeft zijn vingers stevig om de stang geklemd en ik kan met geen mogelijkheid bewijzen dat de kar van ons is en niet van hem.

‘Problemen?’

Oom Basil is net op tijd. Hij loert dreigend naar de man.

‘Nee hoor,’ zegt die, en hij laat met tegenzin de kar los.

‘Mooi,’ zegt oom Basil. ‘Ik zou niet graag denken dat je mijn nichtje en neefje lastigvalt. Daar belanden mensen voor achter de tralies.’

De man houdt het oogcontact met mijn oom nog een paar tellen vol voordat hij de nederlaag aanvaardt. Na een chagrijnige blik op het ijs druipt hij af, zonder ook maar één zak mee te nemen.

De pick-up staat foutgeparkeerd – half over een vluchtheuvel, boven op een rij platgereden struiken. ‘Ik heb dat kring in vierwiel aandrijving gegoooid,’ zegt oom Basil trots – waarschijnlijk is dit de eerste keer dat hij die functie heeft gebruikt. Opeens is zijn midlifecrisis-truck meer iets om blij mee te zijn dan om je voor te schamen.

We leggen de zakken ijs in de laadbak. ‘Wat dachten jullie van een hotdog?’ oppert oom Basil om ons op te beuren.

‘Ik zit vol,’ antwoordt Garrett, ook al weet ik dat dat voor hem een praktisch onhaalbare prestatie is. Hij wil gewoon niet terug naar binnen. Dat willen we geen van drieën. Om ons heen heeft zich intussen een kleine menigte gevormd die toekijkt hoe we het ijs inladen. Ik probeer er niet op te letten, maar ik voel de brandende ogen in mijn rug.

‘Als ik nou eens achterin bij het ijs ga zitten?’ stel ik voor.

‘Nergens voor nodig,’ reageert oom Basil kalm. ‘Kom maar gewoon voorin. Nogal wat gemene kuilen op de terugweg. Je zou keihard op en neer stuiteren.’

‘Oké.’ Ik klauter de cabine in. En hoewel we er verder met geen woord over reppen, weet ik dat het niet de kuilen zijn waar mijn oom zich zorgen over maakt.

Als we onze straat in rijden, lijkt die gek genoeg niet op de plek waar ik ben opgegroeid. Er klopt iets niet, zoals wanneer je per ongeluk te vroeg afslaat en het door de identieke huizen net is alsof je in een parallel universum bent beland. Ik probeer het gevoel van me af te zetten terwijl ik door het raampje naar de huizen kijk.

Onze overburen, de Kiblers, zitten meestal vanaf hun tuinstoelen 'toezicht te houden' op hun rondrennende kinderen, wat in de praktijk neerkomt op roddelen met een fles witte wijn erbij en roepen als er een auto aankomt. Vandaag lopen die kinderen echter midden op straat onbewaakt tikkertje te spelen. En zelfs onder hun gelach sluimert een stilte die de vreemde sfeer benadrukt. Of misschien valt die stilte me nu pas op.

Oom Basil steekt achteruit de oprit in en we beginnen meteen met uitladen. De zon staat al laag aan de hemel, maar het is toch nog dik dertig graden en het ijs is aan het smelten. Als we het allemaal op tijd naar binnen willen krijgen, moeten we opschieten.

'Als jij de diepvriezer nou even uitruimt, dan kunnen we daar wat in kwijt,' zegt oom Basil terwijl hij de eerste zak uit de laadbak tilt. 'De rest laten we smelten en drinken we vandaag op.'

'Ik weet iets beters. Als jij het bad beneden nou even schoonmaakt,' zeg ik tegen Garrett. 'Dan laten we het daarin smelten.'

'Slim idee,' zegt oom Basil, hoewel Garrett niet al te happig is op het uitboenen van de kuip.

Mijn vader komt de garage uit. Te oordelen naar de besmeurde moertang in zijn hand doet hij nog steeds pogingen om water uit de leidingen te wringen. ‘Huh? IJs?’

‘Verder was alles op,’ zeg ik kortweg.

Hij krabt aan zijn hoofd. ‘Jullie hadden naar Sam’s Club moeten gaan,’ zegt hij. ‘Die hebben veel grotere voorraden.’ Hij glimlacht erbij, maar ik zie dat hij zich meer zorgen maakt dan hij laat merken. Volgens mij beseft hij ook wel dat Sam’s Club hoogstwaarschijnlijk geen druppel vocht meer in de schappen heeft, net als alle andere winkels.

Oom Basil verandert vlug van onderwerp. ‘Je zou vandaag toch naar kantoor gaan?’

Mijn vader haalt zijn schouders op en pakt een zak. ‘Dat is nou het mooie aan zelfstandig ondernemer zijn: je hoeft niet te werken als je er geen zin in hebt.’

Alleen werkt pap juist altijd, ook op zaterdag. Soms zelfs op zondag. Door de omhoog vliegende boodschappenprijzen moeten veel mensen tegenwoordig extra uren draaien. Al beweerde hij altijd al dat als je een eigen bedrijf wilt opbouwen, je bereid moet zijn je er dag en nacht voor in te zetten. Toch zeult hij nu blijkbaar liever met ijs dan dat hij verzekeringen verkoopt.

Ik sjoj nog een zak uit de truck. Door de condens op het dikke plastic is het moeilijk om er grip op te krijgen.

‘Hulp nodig?’ klinkt een stem achter ons, en zonder me om te draaien weet ik al precies wie het is. Kelton McCracken. De roodharige, atypische nerd van hiernaast. De meeste jon-